

Milí bratři, milé sestry,

když mi bylo asi patnáct let, na jedné oderské mládeži nám bratr farář promlouval do duše: *Za nějaký čas budete s někým vážně chodit, budete zamilovaní – a proto je potřeba vědět dopředu, že si máte hledat partnery a partnerky mezi věřícími lidmi, mezi křesťany.* Tehdy jsem to pokládal za nesmysl. Za prvé mi nikdo nebude přikazovat, do koho se mám nebo nemám zamilovat. Já si přece můžu chodit, s kým chci. To je moje soukromá věc. Navíc: lásce přece neporučíš. A Pánu Bohu jistě bude stačit, že se budeme mít rádi – i přesto, že si třeba každý bude věřit něčemu a někomu jinému.

Dnes vím, že jsem byl velice naivní. A jen z Boží neskonale milosti jsem si nakonec vzal věřící ženu – i přesto, že jsem tehdy hledal ženu jen podle toho, zda se mi líbí. Po boku manželky, která v Pána Ježíše Krista nevěří, bych přece nikdy nemohl sloužit lidem jako farář.

V tomto oddíle nás Písmo učí o vztazích mezi mužem a ženou. Hospodin ukazuje na dva nešvary v církvi. Tím prvním jsou smíšená manželství – tedy vztah dvou lidí, z nichž jeden je křesťan a druhý křesťan není. Nad tím se budeme zamýšlet dnes. A tím druhým nešvarem jsou krize, krachy a rozvody manželství. Nad tím budeme – dá-li Pán – přemýšlet příští neděli. Na tyto dvě věci je tedy Hospodin vysazený, alergický. Tyto dvě věci jsou mu protivné – tedy: protiví se jeho vůli.

Jak se tedy Bůh vyjadřuje o smíšených manželstvích? Jak nazývá vztah křesťana s ne-křesťanem (ať už se jedná o ateistu, nebo o příslušníka jiných náboženství)? Malachiáš říká: *Věrolomně jedná Juda, ohavnost se páchá v Izraeli i v Jeruzalémě. Juda znesvěcuje svatyni, kterou Hospodin miluje, oženil se s dcerou cizího božstva.* Podle Hospodina se jedná o věrolomnost. O nalomení důvěrného vztahu s ním. Dokonce takové jednání Bůh nazývá ohavností. Tedy něčím, co je z jeho pohledu nechutné, odpudivé. Termín *ohavnost* se jinde používá pro modlářství. Například v knize Deuteronomium: *"Bud' proklet muž, který zhotoví tesanou nebo litou sochu, ohavnost před Hospodinem, výrobek rukou řemeslníka, a uloží ji v úkrytu." A všechen lid odpoví a řekne: "Amen."* (Dt 27:15). Hospodin se tedy dívá na smíšená manželství věřících a nevěřících lidí jako na (svého druhu) modloslužbu.

A dále v našem dnešním textu Bůh říká, že věřící člověk, který vstupuje do manželství s nevěřícím, *znesvěcuje svatyni, kterou Hospodin miluje.* Bratři a sestry, svatyní se zde nemyslí kostel, chrám Páně. Svatyní, kterou Hospodin miluje, je onen věřící. Samo srdce věřícího člověka! Ty i já - my jsme svatyní Hospodina, díky oběti Ježíše Krista. Však to známe z výroku apoštola Pavla: *Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?* (1K 3:16)

Hospodin miluje naše srdce. Hospodin si v Ježíši Kristu právě nás zamiloval. Z nás, z našich srdcí touží mít svou svatyni. V našem srdci se chce trvale usadit. Chce v nás přebývat - skrze svého svatého Ducha. Chce s námi mít zcela výjimečný, hluboký a intimní vztah. Jenže právě tomu my zabráníme, když si vybereme za životní partnery ty, kteří v Boha nevěří. Když to naše srdce (Kristovou krví obmyté a Duchem posvěcené), když toto naše srdce dáme člověku, který Pánu Ježíši svůj život nevydal, nevěří mu, nemiluje ho - a ani to v životě neplánuje.

Hospodin je žárlivý Bůh. Žárlivě nás miluje a žárlivě nás střeží. Vždyť k tomu má mnoho důvodů! Stvořil nás. On je vpravdě naším Otcem. Dal se nám v Kristu poznat a skrze něj nás zachránil pro věčnost. Vede nás, potěšuje i napomíná svým svatým Duchem - a také svým slovem. Investoval do nás hodně. A ještě hodlá investovat. A proto o nás nechce přijít. Ovšem to se žel velmi často stává, když si věřící člověk vezme nevěřícího. Když se křesťan oddá na celý život člověku, který v Krista nevěří.

A teď prakticky: jakým způsobem o nás Bůh přijde, když vstoupíme do manželství s těmi, kteří v našeho Boha nevěří? Co se stane, když naše srdce dáme tomu, kdo v Krista nevěří?

Za prvé: Naš osobní vztah k Pánu Ježíši bude upadat. Naše láska ke Kristu postupem času ochladne. Je to téměř jisté! A výjimky z pravidla nejsou výsledkem náhod, ale výsledkem úžasné Boží milosti a lásky.

Pokud se mnou a s dnešním Božím slovem nesouhlasíš, pokud si myslíš, že to lze ukočírovat, že lze mít důvěrný vztah s Bohem a zároveň žít s člověkem, který mu nevěří, zkus si položit tyto otázky:

Budeš se nadále radostně modlit k Bohu, když víš, že tvá žena či tvůj muž sedí vedle v pokoji a čekají, kdy už s tím přestaneš, kdy už konečně skončí tvá chvílka poezie?

Třeba to budou tolerovat – ale jak dlouho? Celý společný život? A možná se takovému (z jejich pohledu nesmyslnému) plýtvání času budou nakonec smát, anebo vám za to nadávat. Vždyť čas je dnes drahý –

a kdo si může dovolit trávit jej o samotě s Bohem? Jen ten, jehož životní partner to podporuje a sám tráví čas na modlitbách.

Budeš s takovým partnerem po boku nesmlouvavě následovat Pána Ježíše Krista? Nebo se staneš člověkem kompromisů? Kristus žádá, abys druhým lidem odpustil jejich viny. Ale tvůj partner bude chtít, aby ses třeba se svým sousedem soudil, za to co vám provedl – protože slovo „odpuštění“ jeho uším zní stejně jako slovo „slabost“.

Pán Ježíš chce, abychom činili dobře těm, kteří nás nenávidí. (L 6:27) Tedy abychom dělali přesně totéž, co on sám činil. (L 23:34) Těžko se nám samým tento jeho požadavek plní. Velmi těžko! Ale buď si jistý, že s nevěřícím partnerem po boku to neuskutečníš nikdy. Anebo za cenu obrovských problémů v rodině.

A až budeš moct vydat druhým lidem svědectví o své víře v Krista – a vedle tebe bude sedět tvůj nevěřící partner – jak ti to půjde? Nevyschne ti v krku? Neselže ti hlas? Neřekneš si náhodou: *Tak snad jindy, až k tomu bude vhodnější příležitost?* Přičemž tou „vhodnější“ příležitostí bude pro tebe právě nepřítomnost tvého nevěřícího partnera. A pokud si přece jen dodáš odvahy k takovému svědectví, dost pravděpodobně na tebe tvůj partner bude našťvaný, anebo to hned shodí ze stolu nějakou svou připomínkou (*Ale, miláčku, kdybys tak podle toho sám žil. Anebo: Drahý, naši přátelé si nechtějí povídat o kostele.*).

Takto nějak bude postupně blednout tvůj osobní vztah s Kristem, když se rozhodneš pro život s nevěřícím člověkem. A pravou tíhu svého životního rozhodnutí ucítíš ve chvíli, kdy budete společně procházet nějakou krizí – bez možnosti společných modliteb.

Bůh tedy varuje před uzavíráním smíšených manželství. Třeba skrze Mojžíše: *Nespřízníš se s nimi, svou dceru neprovdáš za syna někoho z nich ani jeho dceru nevezmeš pro svého syna. To by odvrátilo tvého syna ode mne, takže by sloužili jiným bohům. Hospodin by proti vám vzplanul hněvem a rychle by tě vyhladil.* (Dt 7:3-4)

Tím se dostáváme k **druhému bodu**: Dva lidé spolu žijí zvláště kvůli tomu, aby spolu měli děti. Nejde tedy jen o tebe, o tvou víru. Ale o případnou víru tvých budoucích dětí! **Zda budou jednou tvé děti věřit Kristu, zda s ním navážou pevný a hluboký vztah, to v jistém smyslu rozhoduješ dopředu právě tím, koho si vezmeš, kdo se jednou stane matkou či otcem tvých potomků.** Bude to věřící člověk, nebo nevěřící? Nemyslím to nějak osudově. Samozřejmě znám lidi, kteří jsou oddáni Kristu – i přesto, že je vychovávali ve víře velice vlažní rodiče. Ale znám daleko více případů, kdy právě víru či nevěru dětí nejvíce ovlivnila víra či nevěra jejich rodičů.

Možná je do kostela přineseš ke křtu. Ale co bude potom? Vždyť křest sám o sobě nikoho nezachrání. Budeš je tedy vodit do nedělní školy? Budeš jim večer vykládat příběhy z Bible? Budeš se s nimi alespoň před jídlem a před spaním pravidelně modlit? Možná ano. Ale až doma nebudeš, tvůj partner s nimi tyto dobré náboženské rituály dělat nebude.

Anebo celou tu křesťanskou výchovu odbudeš dnešním populárním argumentem, že svým dětem chceš dát svobodu – aby si hledaly vlastní duchovní cestu? Z toho důvodu je ke Kristu vést raději nebudeš... A co až trochu povyrostou a začnou se tě ptát: *Tati, proč maminka říká, že žádný Bůh není? Nebo: Mami, proč ty chodíš do kostela a táta na fotbal? Já bych chtěl jít spíš na ten fotbal – mě to v kostele nebaví.*

A za třetí: tvá volba věřícího či nevěřícího partnera nutně ovlivní tvůj vztah k bratrům a sestřím ve víře, tvůj vztah ke Kristovu tělu, k církvi.

Možná že ze začátku tvůj partner bude tolerovat, že odcházíš na nedělní bohoslužby. Ale nic netrvá věčně. Bude mu chybět ten čas, který s ním můžeš strávit jinak. Tak třeba: *Celý týden se dřu v práci. A když mám konečně volno, ty se na celé dopoledne ztratíš.* Anebo: *Věnuješ se víc těm pábníčkářům, než mně a naší rodině.* I kdyby takové výčitky a citová vydírání člověk nakrásně snášel, do kostela začne nutně chodit s nechutí, se sevřeným žaludkem. Místo aby se po boku své rodiny soustředil na modlitby, celým srdcem chválil Boha zpěvem duchovních písní a s otevřenou myslí radostně naslouchal Božímu slovu, bude přemýšlet nad tím, zda je jeho drahá polovička našťvaná, že zase šel do kostela, a čím jí to bude muset vynahradiť.

A to jsme jen u toho základu: jen u pravidelných nedělních návštěv bohoslužeb. Ještě se zamysli, zda bude tvůj nevěřící životní partner ochotně přispívat na chod sboru, platit církvi vymyšlený salár, natož

pak Bohem nařízené desátky. Peněz je málo – a každý má jinou představu o tom, jak je utratí. Nevěřící člověk těžko bude rád přispívat na chod sboru, nebo na nějaké bohu-libé projekty.

Tak se tedy nakonec může stát, že člověk sám na sobě naplní slova proroka Malachiáše: *Každého, kdo se toho dopouští, vyhladí Hospodin z Jákobových stanů, bdícího i odpovídajícího, i toho, kdo přináší obětní dar Hospodinu zástupů.*

Možná že by někoho mohlo napadnout: *Dobře, mnozí to nezvládli. Ale já to zvládnou. Budu sedět na dvou židlich, budu dál pěstovat vztah s Kristem a pro něj žít. A budu také žít pro svého životního partnera, byť je nevěřící. To se nějak utřepe.* V tom případě ještě upozorním na dnešní první čtení: Šalomoun byl nejmoudřejší izraelský král. Hospodin jej obdařil moudrostí, s kterou šokoval a fascinoval dokonce své pohanské okolí, nejen tedy své poddané. A jak dopadl – poté, co si bral za ženy pohanky, služebnice cizích bohů? Přesvědčil je, aby začaly sloužit Hospodinu? Nepřesvědčil! Dopadlo to přesně naopak! Ony odtáhly jeho od služby pravému Bohu. Ony z něj učinily modloslužebníka. A Šalomoun propadl Božím soudu, což se projevilo na jeho potomcích.

Z toho důvodu je Nehemjáš, vůdce a reformátor Božího lidu, který se navrátil z babylónského zajetí do zaslíbené země, tak přísný na své současníky právě v otázce smíšených manželství. Sám to popisuje takto: *Měl jsem s nimi o to spor a zlořečil jsem jim, některé muže jsem bil a rval za vousy a zapřisáhl jsem je při Bohu: "Nedávejte své dcery jejich synům a neberte jejich dcery svým synům a sobě! Což se právě tím neprohřešil izraelský král Šalomoun? Mezi mnohými národy nebylo krále jemu podobného. Byl milován Bohem, který jej určil za krále nad celým Izraelem. A přece i jeho svedly ženy cizinky ke hříchu. Máme snad mlčet, když vás slyšíme, že pácháte všechno to veliké zlo, že se zpronevřujete našemu Bohu a berete si ženy cizinky?"* (Neh 13:25-27)

Milí bratři, milé sestry, samozřejmě si uvědomuji, že většina z vás si už vybrala své životní partnery. Někteří jste v začátcích. Jiní zhruba v polovině společného života. A některým z vás už zbyly jen vzpomínky na společné soužití. Ale i vy si můžete něco odnést z dnešní zvěsti. Máte děti nebo už vnoučata, která se rozhodují, s kým jednou budou žít? Modlete se za ně, aby si vybrali ty správné partnery a partnerky. Mluvte s nimi o tom, jak je důležité najít si správnou ženu a správného muže. Zda bude velký, nebo malý, zda bude nebo nebude vzdělaný, zda bude starší nebo mladší – to všechno je důležité. Ale z Božího pohledu je nejdůležitější, aby patřil Bohu – tak jako vaše děti, tak jako vaše vnoučata.

Usilujme tedy všichni o úplné křesťanské rodiny. Usilujme všichni o věřící rodiny, jejichž všichni členové celým svým srdcem milují Pána Ježíše Krista a celým svým srdcem chtějí právě jemu sloužit. Usilujme o to – jedni zcela prakticky: budováním svých vlastních rodin na tom jediném základu, na Pánu Ježíši Kristu. Druzí zase při svých modlitbách. V tom je totiž budoucnost církve: když se věřící manželé budou společně modlit, společně poslouchat Boží slovo, když se budou společně snažit žít ve víře, lásce i naději, když budou společně vést děti k poslušnosti a lásce vůči Bohu, když budou společně přicházet na bohoslužby a společně pracovat pro Boží království. V tom má Hospodin zalíbení.

Modleme se: Hospodine, Pane náš, ty nás miluješ a za nic na světě nikoho z nás nechceš ztratit. Za tvou lásku, v Ježíši Kristu plně projevenou, tě chválíme a děkujeme za ni. A děkujeme také za tvé dobré rady do života, byť je někdy obtížné jim naslouchat. Amen.

TÉMATÁ PŘÍŠTÍCH KÁZÁNÍ (dá-li Bůh):

Datum	Biblický text (základ kázání)	Název (téma)
15.3.	Malachiáš 2:10-16 (zvláště v.13-16)	Nenávidíš rozvod? (O manželství, manželských krizích a rozvodech)
22.3.	Malachiáš 3:6-12	Okrádáme Boha? (O vztahu křesťana k penězům, o desátkách)
29.3.	Malachiáš 3:13-24	Vyplácí se v životě poslušnost Bohu? (O křesťanské službě a poslušnosti a Boží „odměně“)

Pozn.: Kázání na text z **Malachiáše 2:17-3:5**, který v tomto rozpisu chybí, bylo proneseno v adventním období (14.12.2014). Pokud si jej budete chtít přečíst, naleznete jej na našich webových stránkách, nebo u br. faráře.